

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 34/99

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 1999 predbežne prerokoval podnet [REDACTED] a jeho manželky [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], vo veci porušenia ich základných práv na prerokovanie veci v prítomnosti účastníkov konania, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom i základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravených v čl. 48 ods. 2 prvej vete Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 odsek 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 a práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní sp. zn. 8 C 3/93 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 4 Co 11/97 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] a jeho manželky [REDACTED]
o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. januára 1999 doručené podanie [REDAKOVANÉ] a jeho manželky [REDAKOVANÉ], obaja bytom v [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovatelia“), ktoré označili ako podnet podaný „v zmysle ods. 3/, čl. 130 platnej Ústavy Slovenskej republiky v kontexte s jej článkom 11“. Uviedli v ňom, že postupom všeobecných súdov došlo k porušeniu ich „garantovaných práv“, a to „ústavného práva na prerokovanie veci pred všeobecnými súdmi bez zbytočných prietahov a v našej prítomnosti“ a „práv zakotvených v Európskom Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov 3, 5 a 8“, a to „právo na spravodlivé súdne konanie včítane primeranej lehoty“ a „právo na spokojné užívanie svojho majetku“. K porušeniu týchto práv malo dôjsť postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní o veci vedenej pod sp. zn. 8 C 3/93 a v odvolacom konaní o tejto veci na Krajskom súde v Prešove vedenej pod sp. zn. 4 Co 11/97. Podľa navrhovateľov Okresný súd v Bardejove aj tým, že od podania ich žaloby z 1. októbra 1997 (týkala sa inej veci a nebola v podnete bližšie označená) neurobil „žiadny čo i len prvý úkon...“, „bolo porušené a je ohrozené ich právo na prejednanie veci súdom v primeranej lehote podľa ods. 1), čl. 6 Európskeho Dohovoru...“.

S ohľadom na to, že podnet obsahoval námietky porušenia základných práv v dvoch samostatných veciach, ústavný súd ich vyčlenil na dve samostatné konania.

Pokiaľ išlo o tú časť podania navrhovateľov, posudzovanú už ako samostatný podnet navrhovateľov, v ktorej namietali porušenie ich základných práv, a to práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prerokovanie veci v ich prítomnosti ako účastníkov konania i práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 3/93 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 11/97, navrhovatelia uviedli, že „Okresný súd v Bardejove svojím rozsudkom

pod č.k. 8 C 3/93, zo dňa 18.IV.1996 ľahkovážne zamietol“ návrh na rozdelenie podielového spoluvlastníctva k pozemku, ktorý podali „pred viac ako 6-timi rokmi /!“ a „prítom celé 3 roky /1993-1995/ s tým vlastne nič nerobil“. Proti označenému rozsudku podali navrhovatelia odvolanie, pretože ho „pokladali za právu celkom odporujúci, rovnako tak morálke i právu sa protiviaci a za vysoko nekvalifikovaný s hrubými školáckymi chybami, bez elementárnej znalosti majetkového a občianskeho práva“. Krajský súd v Prešove v odvolacom konaní o tejto veci rozhodol rozsudkom č.k. 4 Co 14/97 z 19. júna 1997 a k nemu sa navrhovatelia vyjadrili v tom zmysle, že „napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zamietol, čím ho na našu ujmu učinil právoplatným“. Namietali, že tak urobil „v našej neprítomnosti“, hoci podľa ich mienky „pojednávania mohol kľudne odročit’, pretože prekážky boli objektívne“. Vyslovili svoj právny názor na to, ako mal prvostupňový súd postupovať pri rozhodovaní o rozdelení spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, a preto podľa nich súd „bol povinný nášmu návrhu vyhovieť a v prijateľnej podobe ho aj realizovať“.

S ohľadom na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba zamietnutá, navrhovatelia chceli, aby o ich spoluvlastníckom práve k predmetnej nehnuteľnosti bolo predsa len rozhodnuté, a preto podali 19. apríla 1996 modifikovaný návrh v tej istej veci, o ktorej Okresný súd v Bardejove konal pod sp. zn. 7 C 362/96, avšak konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.

V závere podnetu navrhovatelia navrhli, aby ústavný súd vyslovil, že „u občanov Ioana Komanického a jeho manželky v konaniach pred všeobecnými súdmi v ich označených súdnych sporoch došlo: 1. U Okr. súdu v Bardejove pod č.k. 8 C 3/93 k zbytočným priesťahom; 2. U Kr. súdu v Prešove pod sp. zn. 4 Co 11/97 k znemožneniu im byť prítomnými na pojednávaní a vyjadriť sa ku všetkým navrhovaným dôkazom; čím bolo porušené ich ústavné právo zakotvené v ods. 1/ čl. 48 Ú-SR“ (citovaný text sa vzťahoval k bodu 1. aj 2. - poznámka ústavného súdu); „3. U Okr. súdu v Bardejove pod č.k. 8 C 3/93 v spojení s č.k. 7 C 362/96 a Kr. súdu v Prešove pod sp. zn. 4 Co 11/97 a 223/97 nebol posúdený celkový stav vo veci samej a jeho právne zhodnotenie na princípe spravodlivosti; čím neboli naplnené ich

práva garantované Európskym Dohovorom vyplývajúce z ods. 1/, čl. 6 a čl. 1 Dodatkového protokolu“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 130 ods. 3 ústavy môže začať konanie aj na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv. Z konania o podnetoch nie je možné vylúčiť ani postup všeobecných súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní, pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby ako účastníka súdneho konania (čl. 46 až 50 ústavy) a pokiaľ tomuto základnému právu alebo slobode neposkytuje právnu ochranu iný orgán Slovenskej republiky. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma, či obsahuje predpísané náležitosti upravené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z.z. (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z.z.“). Ak ústavný súd zistí, že podnet má také vady, pre ktoré by mohol byť odmietnutý (§ 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z.), upozorní na ne navrhovateľa a určí mu lehotu na ich odstránenie.

V súvislosti s tým, že podnet navrhovateľov mal niektoré vady podania, ústavný súd vyzval navrhovateľov na ich odstránenie v 7-dňovej lehote listom z 27. apríla 1999. V liste poukázal najmä na to, že konanie o podnete na ústavnom súde začína až jeho prijatím na neverejnom zasadnutí senátu po predbežnom prerokovaní podľa § 18 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z.z. Ústavný súd môže, ale nemusí podnet na konanie prijať (čl. 130 ods. 3 ústavy), a preto je v záujme navrhovateľov potrebné, aby v čase doručenia ústavnému súdu obsahoval všetky náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 citovaného zákona, prípadne § 50 v spojení s § 31a citovaného zákona.

Navrhovatelia ani na výzvu ústavného súdu mu nepredložili dôkaz o tom, či išlo skutočne o objektívne prekážky, ktoré im bránili zúčastniť sa odvolacieho

konania, teda nekonkretizovali konanie súdu, ktorým došlo k porušeniu označeného základného práva. Z obsahu podania tiež nebolo zrejmé, aký dôkaz urobil Krajský súd v Prešove v konaní sp. zn. 4 Co 11/97 bez vedomia účastníkov (navrhovateľov v konaní pred ústavným súdom), ku ktorému sa nemohli vyjadriť, a preto boli vyzvaní aj túto skutočnosť preukázať ústavnému súdu.

Keďže vec vedená pod sp. zn. 8 C 3/93 bola právoplatne skončená skôr, ako sa navrhovatelia domáhali ochrany ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov na ústavnom súde, nebolo potrebné, aby preukazoval svoju snahu domôcť sa ochrany tohto práva aj formou sťažnosti podľa zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov. Ústavný súd poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

Navrhovatelia neodstránili vady podnetu ani v určenej 7 dňovej lehote, ale ani do rozhodnutia ústavného súdu, a preto bol ich podnet odmietnutý z dôvodu, ktorý upravuje § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z., pretože nemal náležitosti ustanovené týmto zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 1999

JUDr. Tibor Šafárik
predseda senátu